

weinig hebben leeren kennen) te doen ster-ven aan de gevolgen van een twist met hem over zijn „verhouding” tot de pikante Conny. De dood is altijd iets heel ergs en doet ons verstommen, waar wij hadden willen mom-pelen over een storm in een glas water — maar toch, wij constateeren met zekere schaamte over onze ongevoeligheid, dat dit plotseling sterfgeval ons maar weinig heeft ontroerd, en dat wij het nu wel ge-looven willen, maar het toch een beetje érg toevallig vinden. En welk een ontzet-tende straf heeft de schrijfster — blijkbaar ietwat wuftelijk spelende voor Rechtvaar-dige en Wrekende Godheid! — voor haar arme, naïeve hoofdpersoonje verzonnen! Zij had toch waarlijk wel wat clementer mogen zijn! Al zijn dan „corpsleden” als Fred Walda misschien al jaren geleden „ontgroend”, een tintje van de kleur der jeugd blijkt hun soms wel eigen te blijven; Fred Walda had nu wel les gehad in rekenen en mechanica, in drinken en fuiven, maar zijn „éducation sentimentale” moest hij nu eenmaal nog doormaken; dat pleegt niet zonder eenige gevaarlijke escapades te geschieden; was het dan niet al te wreed hem voor zijn eersten misstap te straffen met het verliezen eener wel wat strenge en „raide”, maar toch liefhebbende moeder? Maar neen, zegt me-vrouw van Ammers, de hartstocht — ook de jongensachtige — is een vervaarlijk iets, waarvoor men de jongelui van tegenwoordig, en in ’t bijzonder die bandelooze studentjes niet genoeg waarschuwen kan.

Ja, die jongelui van tegenwoordig!...

Maar heeft deze niets-dan-goeds-willende schrijfster wel heel goed gekeken en heel nauwkeurig beschreven, toen zij ons met haar Walda, haar Van Hegel, Rand en de anderen, van de hedendaagsche Delftsche studentenmaatschappij een soort-van-beeld te geven bedoelde? Dit heeft nu maar weinig met de artistieke waarde van haar boek te maken, want dat boek zou goed kunnen zijn, ook al waren voor al de per-sonen uitzonderingsnaturen gekozen. Maar

dan zou dat moeten blijken — was het toch niet een andere onbillijkheid der jeugdige schrijfster, ’t zoo voor te stellen (aan lezers, argeloozer dan ik) alsof de Technische Hoogeschool met Walda’s, Van Hegels en Randen is bevolkt, duidt ook dit niet op een zeker soort „eenzijdigheid”, die wij vooral bij al te vlug en vlot pennende dametjes plegen aan te treffen, en dan ook wel, met een minder vriendelijk woord oppervlakkig-heid noemen? De Delftsche studenten, het is algemeen bekend, moeten hard werken, heel wat harder dan de meeste hunner Leidsche, Utrechtsche of Groningsche collega’s, ook blijven zij — dank zij waarschijnlijk vooral dit harde werken — langer jong, langer „jongens”, dan de meeste ten minste der Leidsche en Utrechtsche heertjes; ik geloof heusch niet, dat z.g. liefdesgeschiedenissen als die van Fred Walda, gesteld al dat de goede stad Delft zulke gevaarlijke snoesjes als mevrouw Conny onder hare burgeressen telt, daar dikwijls voor zullen komen, en daarom vooral maakt het zoo’n grappigen indruk op me, den omslag van dit boek te zien prijken met de afbeelding van een stil Delftsch grachtje, als wilde de schrijfster zeggen: Zie, zoo rustig-onschuldig ziet het stadje er uit, en intusschen welk een verdorvenheid huist en tiert toch maar voort in de schaduw dier oude boomen en nog oudere torens! Ik heb verscheidene Delftsche studenten gekend en ken er nog wel. Zij zijn — natuurlijk! — lang geen kinderen meer *). „Van Hegel” was geen kwaad ge-kozen naam voor een hunner. Maar al zou het zeker eveneens van oppervlakkige be-schouwing getuigen hen veeleer voor school-jongens dan voor Don Juans aan te zien, de schrijfster, die ons wil doen gelooven aan een getrouwde coquette, haar amants bij voorkeur uit hun gelederen recruteerend, heeft toch niet veel kans op succes.

Wat mij, bij nadenken over haar werk,

*) Klikspaan heeft het ééns-en-voor-ál gezegd: „Spreek studenten nooit over kinderen, studenten bennen meneeren.”